

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.992 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en achttien jaar oud te zijn. Uw vader is een etnische Haussa en moslim uit het dorp Kaura Namodu in Zamfara State, Noord-Nigeria. Uw moeder is een etnische Edo en christen uit Benin City in Edo State, Zuid-Nigeria. Uw ouders scheidden toen u nog een kind was. Sindsdien woonde u bij uw tante (zus van moeder) in Benin City (Edo State), terwijl uw moeder, broers en zus in de Nigeriaanse hoofdstad Nigeria wonen. U ging soms uw vader bezoeken in Kaura Namodu te Zamfara tijdens de verlofsperiode, zoals midden 2006. Uw vader dwong u toen te huwen met ene (A.). U wilde dit niet omdat (A.) ongeveer zo oud was als uw vader en omdat hij reeds 5 vrouwen had en vele kinderen. U woonde gedurende 6 maanden in het lemen huis van (A.), totdat u wegliep. Een vrachtwagen bracht u terug naar uw tante in Benin City. Eén of twee weken later, bracht uw tante u naar Lagos in contact met een u onbekende blanke man. Deze hield een paspoort bij voor u en reisde met u per vliegtuig naar België in maart 2007. Uw reisbegeleider liet u hier achter

en u kon enkele dagen verblijven bij (E.), een Afrikaanse vrouw. U ging naar de politie en verbleef vervolgens in een soort hospitaal (sic). U kreeg op 27 maart 2007 een voogd toegewezen (zie informatie in het administratief dossier), totdat u meerderjarig werd eind 2007. U verbleef in de neuro-psychiatrische kliniek Fond'Roy te Brussel voor observatie gedurende 5 maanden in 2007 en vervolgens van 4 april tot 2 juli 2008 (zie attest in het administratief dossier). U vroeg op 19 december 2007 asiel aan en verblijft momenteel in het opvangcentrum te Rixensart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt. De door u ingeroepen feiten zijn niet geloofwaardig en in casu onvoldoende ernstig om een internationale bescherming te verrechtvaardigen.

U verklaarde uw land van herkomst Nigeria te hebben verlaten omdat uw vader u midden 2006 zou hebben gedwongen te huwen met een oude polygame man van het dorp Kaura Namodu in de noordelijke staat Zamfara. U zou gedurende 6 maanden hebben gewoond in het lemen huis van deze man, samen met diens vijf andere vrouwen en vele kinderen, totdat u wegliep en naar uw tante in Benin City (Edo State) terugkeerde. U beweerde te zijn gehuwd en voegde eraan toe dat het om een traditioneel huwelijk ging, maar u kon geheel niet toelichten hoe dit huwelijk plaatsvond en met welke rituelen of gebruiken dit gepaard ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U stelde dat de man waarmee u werd gedwongen te huwen, (A.) heet, maar zijn volledige naam kon u niet geven. U kon geen toelichtingen geven over zijn identiteit, beroep, karakter of andere zaken (CGVS, p. 3, 4 en 7). U beweerde niets meer over die man te kunnen zeggen omdat u nooit met hem sprak (p. 4). U kon evenmin iets meer zeggen over de identiteit van voornoemde 5 vrouwen en kinderen (p. 4). Gevraagd naar de gebeurtenissen en handelingen tijdens uw 6 maanden gedwongen huwelijk, zei u dat er niets gebeurde, dat u niets deed en dat u nooit sprak (p. 4). U weet zelfs niet wat uw vader en (A.) overeenkwamen en ook niet waarom uw vader wilde dat u met die man trouwde (p. 3). U kon niet verklaren waarom het hier om een gedwongen huwelijk ging of waarom u niet eenvoudig weigerde en eerder terugkeerde naar uw tante (p. 6). Te meer daar u reeds lang (van toen u nog een klein kind was) niet meer onder de hoede van uw vader stond en bij uw tante woonde, op grote afstand van uw vaders dorp van herkomst en verblijf. U kon het traject van Benin City naar Kaura Namodu overigens niet nader beschrijven en kende zelfs Gusau -de hoofdplaats van Zamfara State, die nochtans op voornoemd traject ligt (zie informatie in het administratief dossier)- niet (CGVS, p. 3 en 4). Dit terwijl u beweerde dit traject verschillende keren te hebben afgelegd. Gevraagd waarom u niet bij uw tante in Benin City bleef in plaats van via Lagos het land te verlaten, verklaarde u dat uw vader u er zou kunnen opzoeken en terughalen (p. 5). Waarom uw vader dit in de gegeven omstandigheden (geografische afstand, de afwezigheid van uw vader toen u opgroeide in Benin City onder de hoede van uw tante en uw afkeuring van het huwelijk) zou doen en u zou blijven dwingen, stelde u niet te weten (p. 5 en 6). Gevraagd waarom u uw moeder in Lagos niet bezocht of niet bij haar ging leven, verklaarde u uiteindelijk dit niet te willen, zonder dit verder uit te leggen (p. 6). Uit het voorgaande dient besloten te worden dat uw relaas niet geloofwaardig is en dat u verder geen ernstige redenen opgaf die een vertrek uit uw land zouden kunnen verrechtvaardigen.

De door u ingeroepen problemen zijn ongeloofwaardig en kunnen bijgevolg geen internationale bescherming verrechtvaardigen, noch op grond van de Geneefse Vluchtelingenconventie noch in het kader van subsidiaire bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Nigeria waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een reëel risico in uw hoofdte op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die een controle van uw identiteit en reisweg zou kunnen mogelijk maken. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat u niet nader

kon toelichten wie de blanke man was die uw tante contacteerde en die u vergezelde op reis naar België (CGVS, p. 2).

Uw administratief dossier bevat een attest dd. 02.07.2008 van de neuro-psychiatrische kliniek Fond’Roy te Brussel. In dit verslag wordt ondermeer vermeld dat uw voormalige hospitalisatie een zeer gunstige klinische evolutie met zich meebracht maar dat diagnostische vraagtekens blijven bestaan en dat u medicijnen neemt. Het verslag stelt dat uw uiteenzettingen enkele paranoïde en incoherente elementen bevat, die zouden te wijten zijn aan cognitieve stoornissen maar ook in verband staan met een taaldrempel en uw gebrek aan medewerking. Dat uw levensrelaas arm is, is volgens hetzelfde verslag mogelijks te wijten aan traumata. In navolging van voornoemd verslag, brengt het Commissariaat-generaal begrip op voor de moeilijkheden die u ondervonden hebt. Anderzijds dient benadrukt te worden dat uw gehoor op het Commissariaat-generaal normaal en vlot verliep (zie gehoorverslag CGVS). Er was geen sprake van een taaldrempel, aangezien u het standaard Engels goed machtig bleek, de vragen kennelijk goed begreep en zich helder en coherent uitdrukte (CGVS, ondermeer p. 2 en 7). U sprak zelfs aanvankelijk in het Frans, een taal die u in België leerde. Op eigen initiatief hield u enige tijd een behoorlijke conversatie vol in het Frans. Het gehoor op het Commissariaat-generaal verliep volledig in een goede sfeer, wat u beaamde (CGVS, p. 2 en 7) en u werkte goed mee, behalve bij enkele specifieke vragen (CGVS, p. 5 en 6). De vaststelling dat u enkel op welbepaalde vragen niet antwoordde of de vraag ontweek, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Indien u bepaalde traumatische ervaringen kende –andere dan het door u aangehaalde gedwongen huwelijk, vermits uw verklaringen hieromtrent volstrekt nietovertuigen- zoals voornoemde medisch verslag suggereert, maakte u geheel geen gebruik van het gehoor op het Commissariaat-generaal of van andere gelegenheden of mogelijkheden (schriftelijk, eventueel via uw advocate, die om voor u onbekende redenen niet aanwezig was tijdens het gehoor op het CGVS) om deze ervaringen en de achtergrond ervan te melden. Gelet op het geheel van elementen en vaststellingen, dient besloten te worden dat voornoemde medisch verslag geen afbreuk doet aan het feit dat de door u ingeroepen asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij wenst te benadrukken dat zij in maart 2007 alleen aankwam in België en alleen bleef totdat E. haar gevonden heeft en ten laste nam. Vooraleer ze een asielaanvraag kon indienen verbleef verzoekster gedurende vijf maanden in de neuro-psychiatrische kliniek Fond’Roy te Brussel voor observatie en van april tot juli 2008 werd ze door deze kliniek opnieuw behandeld. Verzoekster betoogt dat haar psychologische toestand zeer zorgwekkend is en stelt dat de lacunes en vaagheden tijdens het gehoor hierdoor te verklaren zijn. Zij verwijst naar het medisch attest dat in juli 2008 werd opgesteld, waarin vermeld wordt dat zij op dat ogenblik niet klaar was voor een interview. Dit document wordt in bijlage aan het verzoekschrift gevoegd. Verzoekster argumenteert dat het gehoor handelde over omstandigheden die voor haar menselijk zeer erg waren, waardoor zij soms moeite heeft om aantallen te herinneren, gelet op het trauma.

De bestreden beslissing zou tevens onvoldoende rekening hebben gehouden met haar jeugdige leeftijd gezien zij op het ogenblik van de feiten amper zestien jaar oud was. De gebeurtenissen zouden posttraumatische stress kunnen veroorzaken.

Dat verzoekster weinig informatie kon geven over A., zijn werk, geboortedatum, echtgenotes, enz. wijt zij aan voormeld trauma, waardoor zij in zichzelf gekeerd is en het contact met de buitenwereld verloren heeft.

De manier waarop het gehoor zich afgespeeld heeft wijst volgens verzoekster op een psychologische fragiliteit in haar hoofde. Zij verwijst naar het gehoorverslag, waarin zou vermeld staan: *“Ze geeft geen doorlopend relaas of informatie”* en waaruit zou blijken dat zij zelf heeft gevraagd *“Mag ik nu gaan, ik wil ermee stoppen (...) Mag ik nu gaan? Ben moe.”*. Verzoekster verwijst tevens naar bovenvermeld medisch rapport omtrent mogelijke moeilijkheden tijdens het verhoren.

Uit haar antwoorden zou haar vrees voor vervolging blijken gezien ze bang is om het adres en de naam van haar tante te geven.

Verzoekster stelt dat haar omwille van bovenstaande redenen het voordeel van de twijfel zou moeten toegekend worden.

Zij verwijst naar enkele arresten van de Raad waarin geoordeeld werd dat de ernstige medische toestand van de kandidaat-vluchteling een verklaring bood voor de vaagheden en lacunes in diens verklaringen.

Verzoekster voert aan dat er een vrees voor vervolging bestaat in haar hoofde als deel uitmakend van de sociale groep van vrouwen die door hun familie gedwongen werden te huwen.

Zij stelt dat zij bij een terugkeer niet zal kunnen rekenen op de steun van haar familie gezien haar vader haar gedwongen heeft te huwen. Ook op de bescherming van de autoriteiten zou zij niet kunnen rekenen daar het een familiale problematiek betreft en de politie zich hier niet mee moeit. Verzoekster verwijst naar informatie in het administratief dossier waaruit zou blijken dat de Nigeriaanse regering hiertegen geen actie onderneemt.

Verzoekster verklaart dat zij meerdere keren door haar echtgenoot verkracht werd en verwijst opnieuw naar bovenvermelde informatie.

3.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster de lacunes en vaagheden in haar verklaringen in hun geheel toeschrijft aan haar psychologische toestand, verwijzend naar het attest van de neuro-psychiatrische kliniek waarin vermeld wordt dat zij niet klaar was voor een interview, merkt de Raad op dat dit attest enkel melding maakt van het feit dat zij niet in staat was een interview te ondergaan op het ogenblik van het opstellen ervan, op 2 juli 2008, drie maanden vóór het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) plaatsvond. Dit attest besluit tevens dat de toestand van verzoekster gedurende haar verblijf van drie maanden zeer gunstig geëvolueerd was.

Er wordt door de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat uit het verslag van het gehoor bij het CGVS op 30 september 2008 blijkt dat de interviewer verzoekster uitdrukkelijk gevraagd heeft of zij zich goed voelde tijdens het gehoor en of zij de vragen goed begreep waarop verzoekster bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Er werd

haar tevens bij aanvang van het gehoor de mogelijkheid geboden om haar psychologische toestand toe te lichten, waarop zij echter niet is ingegaan (*Ibid.*, p. 1). Tevens blijkt dat zij in staat was om de vragen te begrijpen en nadacht voor ze antwoordde (*Ibid.*, p. 2).

De Raad merkt verder op dat uit het medisch verslag van 2 juli 2008 blijkt dat verzoekster na enige tijd in de kliniek wel degelijk in staat was om op vraag van de dokters haar asielrelaas uiteen te zetten. Hieromtrent stelt het verslag: “*Discours également peu coherent à ce niveau-là. Globalement, son récit est très pauvre en détails et de grand flous et vides apparaissent.*” (administratief dossier, stuk 11 : “documenten”, p. 2), aldus aangevend dat verzoeksters verhaal weinig coherent en ongedetailleerd is, alsook dat het grote lacunes bevat. Deze vaststellingen worden bevestigd door het gehoorverslag van het CGVS, waaruit blijkt dat verzoekster inderdaad uiterst vage verklaringen aflegde omtrent de elementen die de kern van haar asielrelaas uitmaken. De bestreden beslissing merkt terecht op dat hieruit geconcludeerd moet worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees omwille van het gedwongen huwelijk dat zij zou ondergaan hebben, gezien zij geen informatie kon geven over (i) de wijze waarop haar huwelijk zou hebben plaatsgevonden (ii) haar echtgenoot, in het bijzonder over zijn identiteit, beroep en karakter (iii) de vijf andere vrouwen van haar echtgenoot met wie zij gedurende zes maanden in hetzelfde huis zou hebben geleefd (iv) de kinderen die haar echtgenoot had met voormelde vrouwen en die tevens in dit huis verbleven (v) de redenen waarom haar vader wilde dat zij met deze man zou huwen (vi) de redenen waarom het voor haar niet mogelijk was het huwelijk te weigeren en hetzij terug te keren naar haar tante, bij wie ze van kinds af verbleef, dan wel haar moeder op te zoeken die in Lagos zou leven (vii) de redenen waarom haar vader haar bij haar tante zou terughalen om haar alsnog te dwingen bij haar echtgenoot te blijven, gelet op de afstand tussen diens verblijfplaats en deze van haar tante en het feit dat verzoekster bij haar tante opgegroeid is. Verzoeksters relaas is dermate oppervlakkig omtrent essentiële feiten dat, zelfs rekening gehouden met haar psychologische toestand, hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters jeugdige leeftijd op het ogenblik van de vermeende feiten kan evenmin worden aanvaard ter verklaring van haar verregaande onwetendheid.

Uit het medisch verslag kan verder niet worden afgeleid dat het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om te antwoorden op eenvoudige vragen omtrent de redenen waarom zij Nigeria verlaten heeft, zodat moet worden aangenomen dat de vastgestelde vaagheid van haar asielrelaas, zoals bevestigd in het medisch verslag, niet geheel kan worden toegeschreven aan trauma's die zij zou hebben opgelopen (administratief dossier, stuk 11: “documenten”). In het administratief dossier bevinden zich overigens geen elementen die erop wijzen dat eventuele trauma's veroorzaakt zouden zijn door de feiten die verzoekster in haar asielrelaas weergeeft.

Waar verzoekster thans verklaart dat zij meermaals door haar echtgenoot verkracht werd, merkt de Raad op dat zij hiervan nooit eerder in de procedure melding maakte. Op de vraag waarom ze weigerde met hem te huwen antwoordde ze enkel dat hij oud is en al veel vrouwen heeft (*Ibid.*, p. 7).

De Raad merkt op dat, indien verzoeksters relaas al geloofwaardig zou worden geacht, hierin bovendien onvoldoende elementen terug te vinden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Waar verzoekster betoogt dat haar het voordeel van de twijfel zou moeten toegekend worden, merkt de Raad op dat de toepassing van dit principe veronderstelt dat men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, zoals hoger reeds uiteengezet (zie sub 2), hetgeen in casu niet het geval is.

Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin rekening werd gehouden met de medische toestand van de kandidaat-vluchteling, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen precedentwaarde kan worden toegekend. Bovendien dient iedere asielaanvraag individueel te worden beoordeeld.

Inzake verzoeksters argumentatie dat zij zou behoren tot de sociale groep van vrouwen die het slachtoffer zijn van gedwongen huwelijken, alsook haar algemene beweringen omtrent het gebrek aan bescherming vanuit de Nigeriaanse autoriteiten worden, treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat toetsing van de feiten aan de criteria van de

Vluchtelingenconventie niet dient te gebeuren wanneer wordt vastgesteld dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zou zij een reëel risico lopen op ernstige schade, met name mensonterende en vernederende behandeling of straffen en de bedreiging van haar leven of persoon.

Zij betoogt dat een terugkeer tot discriminatie zou leiden omwille van het feit dat ze een Nigeriaanse vrouw is. Verzoekster verwijst naar een rapport van het United States Department of State omtrent huiselijk geweld in Nigeria.

4.2. Voor zover verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde feiten als deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas en zich beroept op informatie over slachtoffers van huiselijk geweld in Nigeria, dient te worden verwezen naar de sub 3.2 vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas.

De loutere bewering dat zij als Nigeriaanse vrouw gediscrimineerd zou worden volstaat verder geenszins om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 aan te tonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.